

[Hans Nielsen.]

Det er mod Ledelsen af Landets Politik, der stiles. Og til Ledelse kræves der Ledere."

Jeg anbefaler den demokratiske Revolutionshelt fra Odense, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at begynde sin Tale her, netop hvor „Berlingske Tidende“ slipper, og give os en lille Forklaring paa disse dunkle Ord.

Vi andre, vi, der hører til det radikale Venstre og til Socialdemokraterne — og Venstre kan jeg maaske tage med her —, er jo saa lykkelige at have ikke blot Program, men ogsaa Førere og Føreren, hvorfor vi med største Sindsro afventer alle konservative Revolutioner, ligegyldigt af hvad Art de end maatte være.

Brorsen: De Spørgsmaal, vi har med at gøre her i Rigsdagen i disse Tider, kan jo give os alle sammen nok at bestille. Men det hindrer selvfølgelig ikke, at vi ogsaa interesserer os for, hvad der foregaar ude i den store Verden. Og det kan jo ikke nægtes, at naar vi kaster et Blik paa Verdenssituationen, som den former sig i Dag, og ser, hvad der er sket gennem Aarene fra 1920 til nu, har vi, der virkelig har troet paa det internationale Samarbejde, maattet lide den ene Skuffelse efter den anden.

Hermed være jo ikke sagt, at vi nu ikke tror, der kommer noget ud af dette Samarbejde. Men uhyre megen kostbar Tid er gaaet tabt, og det er ikke ret langt, man i det hele taget er kommet i Retning af, at det internationale Samarbejde mellem Folkene kan blive bedre end tidligere.

Vi har lagt Mærke til, at der for kort Tid siden i London har været afholdt en Konference. Jeg nævner den her, fordi jeg tror, at man fra mange Sider havde set hen til denne Konference med Haab om, at der der skulde ske noget mere end paa tidligere afholdte Handelsmøder, men desværre viste det sig jo, at Uoverensstemmelserne mellem de forskellige Landes delegerede meget hurtigt kom frem. Guldlandene paa den ene Side og de andre paa den anden Side blev uenige om, hvad der skulde sættes i Forgrunden, naar man nu skulde tale om de mange forskellige store Problemer, der var til Behandling. Jeg nævner dette, fordi man, som sagt, har set hen til denne Konference med ret store Forventninger. Der var jo taget et nyt Initiativ her, efter at den nye Præsident i Amerika var tiltraadt. Man havde det Indtryk, at der virkelig fra Amerikas Side vilde blive gjort en stor Indsats for, at der kunde komme Alvor ind i For-

handlingerne, og for, at der kunde naas noget mere gennem disse Forhandlinger.

Dog ikke alene paa det rent handelspolitiske Omraade, men ogsaa paa saa mange andre Omraader har der bredt sig en betydelig Skepsis gennem de senere Aar. Det fik Udtryk for en Tid siden, da Folkeforbundets Delegeretmøde blev aabnet, ved Udtalelser, der faldt fra den foreløbigt ledende Formand, den norske Statsminister Mowinckel, idet han udtalte, at Tanken om og Muligheden for en Krig svæver som et Spøgelse over Europas Fremtid.

Dette er i Virkeligheden en dyb pessimistisk Udtalelse, og den er fremsat af en Mand, der mere end de fleste, ja, i allerhøjeste Grad interesserer sig for det internationale Problem, og i dette Øjeblik, i 1933, 15 Aar efter Verdenskrigen, er der endnu ikke kommet Spor af Resultat med Hensyn til den Af- eller Nedrustning, vi gentagende har talt om, ogsaa her i den danske Rigsdag. Man kan vel nok sige, netop med Hensyn til denne Konference, at den netop i Øjeblikket og i den kommende Tid befinder sig paa et meget vanskeligt Punkt, idet der særlig fra Tysklands Side er stillet Krav, som man fra anden Side, særlig fra Frankrigs Side, ikke mener at kunne imødekomme. Det er naturligvis i høj Grad spændende, ogsaa for os, at se, hvad der kommer ud af denne Konference i de nærmest kommende Dage. Overalt i Verden er der, hvad jeg vil kalde en dirrende Uro; lige uden for vore Grænser har vi set en Omvæltning, vi ikke havde troet mulig — jeg tænker naturligvis paa Forholdene i vort sydlige Naboland. Det er klart, at hele den dirrende Uro, man finder overalt, foraarsager Dønninger ogsaa ind over de danske Grænser, det er ikke saa lidt Uro, der i det forløbne Aar har været adskillige Steder i vort Land. Naturligvis og heldigvis, kan jeg sige, er det ikke noget i Sammenligning med, hvad der er sket andre Steder, men Uro har der været; ikke mindst har der været en betydelig Nervøsitet at spore i de sydlige Amter i Jylland. Naar en Mand som den gamle sønderjyske Fører Hanssen-Nørremølle, som han har gjort i den forløbne Sommer, udtaler sig paa Møder, holder Foredrag og skriver Artikler, tror jeg, vi gør vel i at lytte til, hvad han har at sige, idet han efter min Mening er en saa kyndig Mand, har staaet i en Stilling, der medfører, at vi bør give Agt paa, hvad han udtaler. Og det kan ikke nægtes, at han i Sommerens Løb mere end een Gang har raabt Vagt i Gevær, har sagt til det danske Folk, at det maa være agtpaagivende med Hensyn til, hvad der foregaar, baade her og